

Kvantová duše

01/2024

**Časopis pro lidi,
které zajímá
tajemství života,
rádi přemýšlejí,
baví se, neberou
sebe ani svět
příliš vážně.**

Iluze nebo skutečnost?

Reninggerův experiment s negativních výsledkem

Vnitřní energie jako mýtická bytost

Pozitivní vibrace

Léčení pomocí lucidních snů

Sci-fi První psychonaut

Pohádka: Spící princ

Poradna – snová terapie

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Dovolte, abych uvedl první číslo elektronického časopisu **Kvantová duše** v roce 2024, na němž spolupracuji s paní psycholožkou Markétou Jurištovou.

Náš časopis je zaměřen na záhadu existence lidské duše a vědomí. Je určen pro lidi, kteří rádi přemýšlejí, zajímají je velká tajemství života, kladou si otázku, proč tu jsme a jaký je smysl našeho života.

V našem časopise se zabýváme možnostmi existence lidské duše a její fyzikální podstaty. Snažíme se změnit pohled na to, co je vědomí. Vědomí není produkt složité interakce neuronů v našem mozku, ale je to něco, co souvisí s podstatou naší existence.

Bez vědomého pozorovatele by neexistovala realita, neexistovala by minulost ani budoucnost. Bylo by jen teď, v němž by bylo obsaženo všechno. Všechny možné podoby vesmíru by se překrývaly a vytvářely beztvaré nic.

Náš časopis vám nabízí trochu jiný obraz světa, než jste se učili ve škole, a také jiný, než se prezentuje v televizi. Chceme toto paradigma změnit.

Nechceme, abyste věřili všemu, co si zde přečtete. Chceme jen, abyste o tom přemýšleli. Berte vše s rezervou, ale přemýšlejte a hledejte pravdu, smysl toho všeho kolem nás. Nespokojte s vysvětleními, které vám nějaká autorita ve škole či televizi řekla.

Náš časopis není jen o vážných tématech, ale také o troše odlehčení. Proto zde, kromě článků, najdete i povídku, pohádku a snovou poradnu, jak tomu bylo i v předchozích číslech.

Na závěr časopisu naleznete elektronický odkaz na předchozí číslo tohoto časopisu. Takže pokud jste minulá čísla neviděli, nečetli jste články a povídky, v tomto časopisu uvedené, můžete to napravit.

V prosinci 2022 vyšlo první číslo našeho časopisu. Od té doby jsme ho realizovali jako měsíčník zadarmo v našem volném čase. Vzhledem k tomu, že se nám jím nepodařilo oslovit dostatek čtenářů, uvažovali jsme, zda časopis ukončit či v něm ještě pokračovat. Nakonec jsme se rozhodli pokračovat, ale místo měsíčního přejít na formát čtvrtletní.

Děkujeme za pochopení.

Rostislav Szeruda a Markéta Jurištová

Citát pro jaro:

Věda ještě nikdy nevymyslela tak účinný uklídnující prostředek jako slunečný jarní den.

Wilton E. Hall

Markéta Jurištová a AI

KVANTOVÁ DUŠE

Rostislav Szeruda

Iluze nebo skutečnost?

Když se díváme na nějaký film v televizi nebo v kině máme pocit, že sledujeme spojitý tok děje. Přesto film, na němž je tento děj zaznamenán, obsahuje pouze 25 políček na časový úsek jedné sekundy. To znamená, že dvě události následující v naší mysli po sobě s odstupem 40 milisekund a méně již přestávají být diskrétní, začínají se vzájemně ovlivňovat a vytvářejí pro subjekt spojitou skutečnost.

Pokud by mozek pracoval jako počítač, znamenalo by to, že z nějakého důvodu provádí interpolaci – ze dvou krajních hodnot vypočítává prostřední. Otázkou je, proč by to měl dělat? Proč by měl provádět nějaký výpočet, který není nezbytný pro přežití organismu? Obraz reality, která se neustále odehrává kolem nás, je mnohem spjitější. Film je vynález starý pouze něco přes sto let. Nic podobného v přírodě neexistuje.

Jsou-li ovšem obrazy okolního světa v naší mysli skutečné, pak dojde-li k jejich dostatečnému přiblížení, prolnou se navzájem a složením vytvoří spojitý přechod mezi obrazy.

Není vše ale tak jednoduché, jak se na první pohled může zdát. Představme si, že se nám před očima střídají dvě barvy – modrá a žlutá. Pokud se tyto barvy střídají pomalu, jsme je schopni vzájemně rozlišit. Když se ale rychlost střídání zvýší nad určitou mez, přestaneme vidět dvě barvy, ale uvidíme pouze jednu – zelenou. Ze dvou obrazů v naší mysli se stal jen jeden.

Co se však stane, když dva obrazy vzájemně překryjeme, ale necháme je zobrazit malý kousek od sebe? Představme si, že osvětlíme na okamžik dlouhý asi 150 ms malý bod. Pak na 50 ms zhasneme a následně osvětlíme na 150 ms jiný bod ležící kousek od prvního bodu. Znovu zhasneme a opět osvětlíme první bod a tak dokola. Co uvidíme? Kupodivu nám nebude světlý bod před očima skákat z místa na místo, ale budeme mít pocit, že se pohybuje spojitě sem a tam. Zdá se, že „mozek“ v okamžiku zhasnutí vytváří iluzi pohybu.

Opět se naskýtá otázka, proč mozek něco takového dělá. Proč prokládá dva obrazy v jeho mysli řadou dalších stejných pouze posunutých obrazů, aby vyvolal iluzi pohybu? Co když však mozek nic takového nedělá, ale obrazy v naší mysli se tak přirozeně chovají? Rozplývají se, jako kvantové klubko, a vzájemně prolínají, aby po setkání společně vytvořily nový obraz.

Když rozplývající se obraz prvního bodu dospěje do místa, kde se setká s obrazem druhého bodu, přestane se rozplývat, lokalizuje se v prostoru jako

částice, kterou pozorujeme. Vytvoří světlý bod těsně před obrazem druhého bodu. Před tímto bodem (mysleno prostorově i časově) se lokalizuje obraz prvního bodu a tak dále, až vznikne posloupnost světlých bodů v řadě i v čase od obrazu prvního bodu k obrazu druhého bodu.

Nyní si představme, že jeden z našich bodů je modrý a druhý žlutý. Jakou barvu bude mít řada bodů mezi nimi? Bude se měnit od modré, přes zelenou až ke žluté? Vůbec ne. Budeme mít pocit, že bod prudce uprostřed své dráhy mění jednu barvu ve druhou – modrou ve žlutou. Jak to vysvětlit? Jak můžeme vnímat správnou barvu dříve, než se skutečně objeví? Vkládá ji „mozek“ zpětně do své iluze pohybu?

Musíme si uvědomit, že nejen obraz prvního bodu se rozplývá, ale rovněž i obraz druhého bodu se rozplývá. Rozplývá se nejen směrem do budoucnosti ale také směrem do minulosti. Tam se setkává s obrazem prvního bodu a lokalizuje se bod po bodu od poloviny dráhy mezi oběma body směrem od minulosti do budoucnosti. Obrazy obou bodů se nepřekryjí, protože jejich setkání ukončuje proces rozplývání a vede k jejich lokalizaci.

Výše popsaný experiment pochází od amerického filosofa D. C. Dennetta. Od něho pochází rovněž následující pokus. Před subjektem je osvětlen bleskovým světlem obraz disku avšak jen na tak dlouho, aby byl schopen správně popsat, co viděl. Je-li následně osvětlen bleskem druhý obraz – prstenec, obklopující skvrnu, kterou prve vytvořil osvětlený disk, výsledným efektem je u subjektu vymazání vjemu prvního obrazu z jeho paměti.

Vzpomeňme si na superpozici dvou vlnění, které se vzájemně vyruší. Obraz rozplývajícího se obrazu disku, má-li kvantový, a tedy i vlnový, charakter, se může složit se svinujícím se obrazem prstence tak, že se jejich komplementární části vyruší. Subjekt si poté nedokáže vzpomenout na první objekt, protože v jeho mysli byl jeho tvar doslova vyrušen. Nezůstala po něm žádná stopa – obraz, který by bylo možno zobrazit v mysli.

Tento experiment tedy naznačuje, že obrazy v lidské mysli se nepromítají do žádných chemických substancí či elektrochemických vzorců, ale jedná se o virtuální kvantové struktury, které mají vlnový charakter a také se tak chovají.

Pokračování příště.

Podle knihy:

[Nový pohled na lidskou duši a vědomí](#) (2016)

RENNINGERŮV EXPERIMENT S NEGATIVNÍM VÝSLEDKEM

Rostislav Szeruda

Přesto je známo, že představa, že ke kolapsu vlnové funkce je nutný jakýkoli vratný akt zesílení, je mylná: v experimentech "Renningerova typu" se vlnová funkce zhroutí jednoduše tím, že vaše lidská mysl nic nevidí. Vesmír je zcela mentální.

Richard Conn Henry

Ne vždy je nutno detekovat částici, aby došlo ke kolapsu vlnové funkce. Někdy nemusíme detekovat vůbec nic, a můžeme tak vyvolat kolaps vlnové funkce. Stačí nám k tomu přítomnost pozorovatele – inteligentního pozorovatele.

Představme si, že máme zdroj, který vyzáří nějakou částici, která se může pohybovat libovolným směrem. Její vlnová funkce má tvar kulové vlnoplochy. Zdroj částic se nachází uprostřed velké koule. Její vnitřní povrch je pokrytý fotocitlivou látkou. Když se setká s částicí, objeví se záblesk, který můžeme pozorovat a zaznamenat.

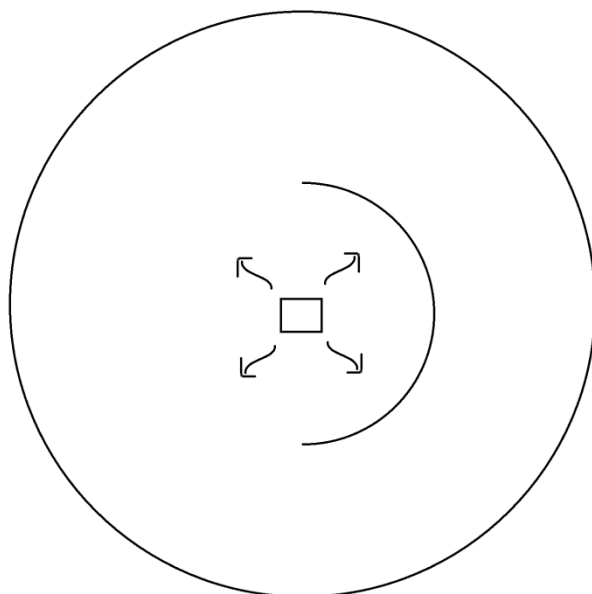
Do této velké koule dejme mnohem menší polokouli, která bude stínit přesně polovinu oblasti, kam může být částice ze zdroje vyzářena. Povrch této polokoule je také pokrytý fotocitlivou látkou, která je schopna zaznamenat dopad částice. Záblesk se tedy vždy objeví buď na povrchu velké koule, nebo mnohem menší polokoule.

Stačí nám tedy pozorovat povrch menší polokoule, abychom zjistili, kterým směrem byla částice vyzářena. Nepřítomnost pozorování částice na menší polokouli, znamená, že dopadla na povrch větší koule. Nepotřebujeme tedy v principu detekovat

částici, ale pokud známe uspořádání experimentu a jsme dosti inteligentní, abychom si to dokázali odvodit, můžeme způsobit kolaps vlnové funkce částice, kterou ani nevidíme.

Tento experiment tvrdí, že částice nemusí být detekována, aby došlo ke kvantovému měření, a že nedetekování částice může rovněž představovat měření.

S tímto myšlenkovým experimentem přišel v roce 1953 německý fyzik Mauritius Renninger. Lze jej chápat jako zpřesnění paradoxu uvedeného v tzv. Mottově problému, který se týkal paradoxu sladění sférické vlnové funkce popisující emisi paprsku alfa radioaktivním jádrem s lineárními stopami pozorovány v mlžné komoře.

Podle knihy:

[Schrödingerova kočka a nový pohled na svět](#)

(Ilustrace: Petr Vyoral, tiskem 2022 – [Amazon](#))

[První psychonaut](#)

VNITŘNÍ ENERGIE JAKO MÝTICKÁ BYTOST

Markéta Jurištová

Přiblížit fenomén archetypů anima a animy není úplně snadné. Je obtížné představit si něco tak nepředstavitelného jako je energie přicházející z nevědomí. Možná, že tento článek bude pro některé z vás inspirací pro uvědomění si této skryté síly.

Jak jsem již naznačila dříve, se zosobněním archetypů se můžeme potkat (a opravdu potkáváme) ve snech, nebo snových vizích. Postavy, které demonstrují energii animy či anima jsou samozřejmě symbolické. Mohou na sebe brát podobu lidí, zvířat a dokonce i objektů. Nenajdete je ale vždy v každém snu. Občas vycítíte, že to co, se vám zdálo, mělo jakýsi jiný charakter, že to nebyl příběh využívající zkušenosti a scenerie z běžného dne. Jde to těžké popsat, ale něco vám říká, že sen, který se vám zdál, byl nějak ojedinělý, nechci říct úplně výjimečný, ale během dne si dáváte otázky: "Co to sakra bylo?", "Jak se mi to dostalo do hlavy?", "Proč na ten divný sen vůbec myslím?"

Energii v nevědomí lze také definovat, jako nějakého neznámého mystického tvora uvnitř naší duše. Já sama jsem od dětství, jako mnoho dalších lidí, fascinována draky. Tetování s motivem draka je velmi časté (i mě jeden sedí na rameni), filmy a seriály o dracích budí všeobecné nadšení. Lidé prostě v symbolu draka opravdu cítí nějakou výjimečnou, tajemnou, přitažlivou a neznámou energii. Nechci tím samozřejmě říct, že všichni lidé to takto cítí, samozřejmě je to jen určitá část populace. Někdo může energii uvnitř sebe spojovat spíše s nějakou andělskou bytostí.

Nejlepším způsobem, jak popsat postavu představující archetyp, je popis nějakého konkrétního snu, nejlépe lucidního, abychom měli větší jistotu, že snová bytost opravdu archetyp představovala. Stav vědomí, zvaný lucidní sen, totiž dovoluje snícimu (který je ve snovém prostředí bdělý) dát snovému prostoru konkrétní požadavek a vize, která potom následuje, je odpovědí. Můžeme se tedy s velkou dávkou jistoty podívat na konkrétní snové vize lucidních snů a na nich si ukázat zosobnění archetypů animy a anima.

Při své praxi jsem se setkala s lucidními vizemi několika lidí, mohu se tedy pokusit na těchto příkladech ukázat, jak archetypy anima a animy mohou vypadat.

Drak jako anima-dračí královna

"Po chvíli som sa zapozeral na oblohu. Vysoko na nej som uvidel letieť dvoch drakov. Ihneď, ako som na nich zameral snovú pozornosť, prileteli ku mne a jedna z nich (dračica) sa mi prihovorila.

Predstavila sa mi pod menom T..... a dodala, že je kráľovná drakov.

Zaujímavé, pomyslel som si. Taktiež mi prezradila, že ma v mojich snoch už v minulosti párkrát navštívila (táto informácia ma zaskočila najviac a úprimne i potešila - bral som to ako česť, že ma do sna prišla navštíviť samotná kráľovná drakov a to nie prvýkrát). Pokračovali sme teda v rozhovore a ja som sa jej po chvíli opýtal, či by som si na jej obrovskom dračom chrbte mohol zalietať. Ihneď odpovedala áno, no najskôr som mal pre ňu splniť jednu úlohu. S radosťou som súhlasil a všetky jej pokyny úspešne splnil. Čo však nasledovalo som nečakal. Zrazu prehlásila, že na jej chrbte letieť nebudem. Nesmierne ma jej slová zaskočili a zároveň sklamali. Nečakal som, že po splnení úlohy nedodrží svoj sľub. Bol som z toho natoľko sklamaný, že som sa v tej chvíli v lucidnom sne po prvýkrát rozplakal. Smútok sa širil v celej mojej bytosti a priestore."

Dračice v tomto snu – snové vizi symbolizovala Animu, archetypální ženskou bytost na "druhé straně" reality (v nevědomí), která na sebe vzala roli učitelky.

Drak jako animus – dračí katedrála

"Běžela jsem a vznášela se po chodbách katedrály a volala: "Draku, draku!" Uvědomovala jsem si, že můj hlas zní jako volání malého dítěte. Nakonec jsem uviděla mohutné schodiště, které vedlo dolů. Bylo opravdu velice široké a mě napadlo, že by mohlo vést k drakovi. Vrhla jsem se tedy ze schodů dolů, běžela jsem, padala a letěla, až jsem se dostala do nějakých velkých podzemních prostor, kde byl obdélníkový bazén. Podívala jsem se do něj a v tmavé hlubině, která vypadalo jako propast, jsem v temnotě uviděla dvě červené oči a stín hlavy, která se na mě z podzemí dívala. Zavolala jsem do té propasti: "No konečně! Pojď nahoru draku. Nebojím se, opravdu!" Země se začala chvět a z hlubin začal stoupat drak. Pořád jsem říkala dokola: "Nebojím se, nebojím se, jen trošičku." Přestala jsem se dívat dolů a sedla jsem si radši vedle bazénu, Čekala jsem, až se drak vynoří. Hluk byl stále větší a větší, zněl jako zesilující se hudba. Trochu jsem se obávala, co uvidím na hladině a také, jestli drak svým tělem okraje bazénu nezničí. Na hladině se ale objevila místo draka jen jakási pitoreskní postava klauna s kloboukem. Trochu se mi ulevilo ale pomyslela jsem si zklamaně. "Tak toto je

vážně ono, to je jako všechno?". Když tu se náhle vynořila z bazénu žena, byla obrovská a překrásná, s diamanty v obličejí. Jako by obživla nějaká monumentální antická socha. Zeptala jsem se jí, jestli ona je ten drak. Řekla mi, že ano, že je chvíli drakem a chvíli má tuto podobu."

V tomto případě se, díky strachu, mužská energie manifestovala jen jako část osobnosti, je zde ale dobře vidět dualita. Jedna energie, mužská, je v hlubinách a pokud vystoupí na povrch, transformuje se na ženskou a jakoby božskou. Myslím, že obavy byly

v této vizi oprávněné, energie anima je obrovská a rozbourala by nejen okraje bazénu. Přeměna do ženské bohyně je bezpečné řešení a myslím, že krásně ilustruje, jak nevědomí citlivě přistupuje k naší psychice. Vystoupení anima na povrch bez této transformace by způsobilo pravděpodobně psychózu, nebo jiný závažnější problém.

Zkuste se tedy zamyslet, jaký mystický, či mýtický tvor by mohlo být uvnitř vás. Drak? Anděl? Nebo něco jiného? Napište nám na adresu redakce.

Markéta Jurištová a AI

KVANTOVÉ LÉČENÍ

Rostislav Szeruda

Pozitivní vibrace

Zjistilo se, že něco jako hmota vlastně neexistuje; všechno jsou to jen různě rychlé vibrace zkoncipované neviditelnou inteligencí.

Max Planck

O některých lidech se říká, že vyzařují pozitivní vibrace, Někteří se zase chvástají, že pozitivní vibrace vysílají a léčí s nimi. Jiní se zase rádi na pozitivní vibrace ladí. Někdo léčivé vibrace poslouchá.

Často můžeme slyšet, že všechno jsou vibrace. Je to pravda. Všechno kmitá a vibruje jak v makrosvětě, tak v mikrosvětě. Vzduch vibruje, voda se vlní. Zvuk je vibrace, světlo je vibrace, částice se vlní. Když se částice nechovají jako částice, chovají se jako vlny.

Vyšší vibrace, frekvence = vyšší energie. To je fyzika. Proto mnozí usilovně zvyšují své vibrace. Pohybují se na vyšších energetických úrovních a pohlížejí z patra na lidi na tzv. nižších energetických úrovních.

Na internetu můžeme poslouchat léčivé frekvence 174 Hz, 210 Hz, 432 Hz, 528 Hz, 741 Hz, 852 Hz aj. v různém provedení a formě. Pomáhají? Hudba bez pochyby léčí. Léčí v této formě víc?

Na prospěšnosti a léčivosti různých vibrací je zcela jistě hodně pravdy, bohužel hodně často, se za zasvěcenými slovy o léčení pozitivními vibracemi skrývá jen hromada nesmyslů.

Někteří autoři neváhají přisuzovat lidem různou úroveň vibrací dle toho, jak jsou podle nich vyspělí. Přisuzují hodnoty vibrací nemocem, pocitům, emocím, místům či lásce. Bohužel si tyto hodnoty „vycucávají z prstu“. Jistě, láska představuje stav o podstatně větší energii než nemoc, ale to je tak všechno. Je nemožné vyčíslit hodnotu lásky či bolesti.

Když děti běhají a poskakují otřesy a vibrace jim posilují kosti. Bohužel to už ale dělají mnohem méně než dřív. Tanec příslušníků domorodých kmenů připomíná poskakování. Tanečníci poskakují a otřásají se až ve skoro extatickém vytržení. Také shakeři si užívali podobný způsob tance.

Moderní lidé praktikují dosti kultivovanější formu pohybu a tance, ale princip zůstává stejný. Otřásáme se a vibruje a dělá nám to dobře. Když k tomu navíc přidáme hudbu, účinek se zvýší. Ne nadarmo se říká, že to ze sebe setřásl/a. To jsou ty hrubé vibrace.

Hudba představuje vibrace jemnější. Mohou nás nutit k pohybu nebo naopak můžeme jen tak u poslechu hudby relaxovat a hudba ovlivňuje rytmus našeho srdce nebo dokonce i naše mozkové rytmy. Můžeme i meditovat třeba u zvuku „zpívajících“ mís.

Vyšší vibrace našeho mozku ovšem neznamenají, že máme více energie (právě naopak) – znamenají jen to, že hodně energie svými emocemi a myšlenkami vydáváme. Chceme-li více energie, musíme své myšlenky a emoce zklidnit.

Energie se přenáší. Když rozeznáme struny kytary, pokud je poblíž druhá, její struny také začnou kmitat v souladu s tou první.

S někým jsme na „stejně vlně“ a někdo nám své vibrace vnucuje. Rezonance energii zvyšuje, protože se vibrace (amplitudy vlnění) skládají a vzájemně zesilují. Nesoulad vibrační energii snižuje.

Jak poznat, že jsou pro nás třeba nějaké hudební frekvence léčivé? Nemusíme slepě věřit tomu, co nám, kdo říká. Pokud se při nich cítíme dobře, jsou léčivé. Pokud nás nudí, posloucháme je jen „abychom se léčili“, děláme to zbytečně a měli bychom si raději pustit něco jiného.

Na závěr. Znáte ty jemné vibrace, jaké jste cítili, když vám kdysi maminka česala vlasy, nebo byl na vás někdo hodně milý? Vzpomeňte si na ně, zkuste je v sobě vyvolat – kdekoliv v těle. Až si je uvědomíte, zkuste je přesunout tam, kde vás něco bolí. Nemocné je zapomenuto a vy se cítíte příjemně.

Léčení pomocí lucidních snů

Markéta Jurištová

Víte, jak fungovaly první “nemocnice”, neboli ozdravné okrsky ve starověku? Byly to vlastně svatyně boha Asklépia (Imhotepa) například v Sakaře, v Epidauru na Peloponnésu, na kykladském ostrově Paru anebo na ostrově Kós. Bůh Asklepios zde nemocným lidem prostřednictvím snů sděloval způsob, jak se mohou uzdravit. Této konzultaci s bohem se říkalo inkubace, proto také prapůvodní význam tohoto slova pocházejícího z latiny (incubare) je “ležet na podlaze chrámu”.

Konzultace ohledně významu snů, symboliky a způsobu uzdravování pak poskytovali kněží, lékaři a jejich pomocníci (therapeutés) a někdy se radili i pacienti sami mezi sebou. Základ ozdravných procedur spočíval ve stravování, léčivých bylinách, lázeňských procedurách a životosprávě. Specifická spánková terapie probíhala ve speciálním místě, kterému se říkalo Enkoimotérion. Toto místo, ve spodních prostorách svatyně, bylo přístupné pouze pacientům, kněžím a lékařům. Jak velký byl o tyto nemocnice zájem je vidět na velkých vzdálenostech, které museli lidé překonat, nebo i na kapacitě hostelu u Asklépiovy svatyně v Epidauru, který měl 160 pokojů. Tento způsob léčení ale bohužel skončil s nástupem křesťanství, protože byl založený na pohanských tradicích.

V novověké literatuře už můžeme najít pouze zmínku o “magnetickém spánku”, ve kterém je nemocný schopen dostat ve snu informace o tom, jak se uzdravit (Karel Weinfurter, Tajemné síly přírody a člověka). Dost možná je však “magnetický spánek” jen jiným názvem pro dnes používaný termín “lucidní sen”, což je objektivní stav vědomí, kdy si ve snu uvědomíte, že spíte.

Myslím si, že inkubace byla v podstatě snahou o lucidní snění, protože člověk ve snu musel prokázat svou vůli (odhodlání) a zeptat se nevědomí-boha, jak by měl svůj neduh léčit. Proto jsem se rozhodla, že se v lucidním snu pokusím o tento způsob získání informací ohledně léčení nějakého svého problému. Jsem poměrně zdravý člověk, až na nějaké to nachlazení či chřipku, takže než jsem měla nějaký zdravotní problém hodný konzultace s nevědomím, chvílku to trvalo.

První pokus jsem absolvovala asi před dvěma lety, když mi začaly problémy se srdcem. Výsledek byl zvláštní, jak už to při komunikaci s touto entitou v nevědomí bývá. Dozvěděla jsem se totiž, že mám jít na kontrolu k lékaři, který má dostatečné technické vybavení. Doslova mi bylo řečeno: “ Tak tohle teda já fakt bez přístrojů nezjistím, to musíš někam na

kardiologii.” Trochu mě to zklamalo, ale samozřejmě jsem poslechla a objednala jsem se na vyšetření, které neobjevilo žádný závažný ani chronický problém.

Druhá inkubace byla zajímavější. Nedávno mě začala trápit bolest kloubu. Než jsem problém konzultovala s ortopedem, zeptala jsem se opět na vhodný způsob léčby v jednom z mých lucidních snů. Tentokrát mě překvapil způsob i rychlost odpovědi. Do levého ucha mi totiž obratem laskavý ženský hlas sdělil, že nemám používat obklady kde je mléko, že voda odplaví vše špatné a mám jíst jablka posypaná bylinkami (skořicí). Když jsem potom absolvovala všechna vyšetření včetně RTG, odvážila jsem se svému lékaři svěřit se zkušeností ohledně medikace při inkubaci v lucidním snu. Naštěstí byl lékař otevřený mému zájmu o nevědomí (i když jsem pochopitelně dostala i moderní léčebné preparáty). Řekl mi, že v případě mé diagnózy(artritidy) jsou možné dva typy obkladů, klasický vodní – priznicův a obklad našich babiček, kde byl hlavní složkou tvaroh. Takže doporučení ohledně užití první varianty zábalů je naprosto v pořádku, stejně jako konzumace jablek se skořicí. Skořice je totiž velice účinným pomocníkem při léčbě, protože účinně prohřívá klouby a svaly. Skořici ale budete těžko konzumovat jen tak, jablka jsou proto skvělým doplňkem pro její užívání, protože obsahují antioxidant kvercetin, který snižuje záněty v těle a tím pomáhá eliminovat příznaky artritidy.

Co myslíte, neměla by se metoda léčby „inkubace“, která se používala v antice nějak rehabilitovat? Za mě tedy určitě ano.

Markéta Jurištová a AI

PRVNÍ PSYCHONAUT

První záchranná mise bez těla

Sci-fi povídka (psycho-fantasy)

Rostislav Szeruda

22. Dokončení mise

Pomyslel jsem na chvíli, kdy se má duše blížila k sondě. S úžasem jsem hleděl na sondu před sebou obíhající stále kolem Calypso tak, jak jsem ji opustil. Ale ne, nebyla to ona. Byla to jiná sonda – první sonda – došlo mi. Vrátil jsem se v čase zpět. Pro kvantové objekty, k nimž má duše patřila, neplatila stejná omezení jako pro hmotné objekty. Zbyla mi jen vzpomínka na budoucnost podobná zlému snu.

Zamířil jsem k sondě. Černá díra mě musela nějak pozměnit, protože Mozek S01 nacházející se na sondě mě už tolik nepřitahoval. Kdybych sám neměl v úmyslu se s ním spojit, určitě by mě nedokázal přitáhnout ani uvěznit. Přesto, když jsem se stal jeho součástí, okamžitě mě opustila lehkost bytí.

Začal jsem se pomalu seznamovat s perifériemi, které mi Mozek S01 a sonda nabízeli. Připadal jsem si jak v kokpitu nejmodernější stíhačky, protože se mi „před očima“ virtuálně promítaly veškeré údaje a data, které přístroje umístěné na sondě dokázaly změřit nebo jinak získat z okolí. Většina z nich nebyla pro mě zajímavá. Snad jen pro vědce na Zemi, kterým je sonda hned přeposílala.

Jakmile jsem se zorientoval v datech, které popisovaly polohu a rychlost sondy na oběžné dráze kolem Malé Calypso, vyhledal jsem ovládací prvky jejího iontového motoru, který jsem potřeboval aktivovat k navedení sondy na Calypso. Naštěstí základní trénink jsem absolvoval již na Zemi na simulátoru pod vedením doktorky Robinsonové. Nechtěl jsem však nic opomenout a zkazit. Musel jsem přeprogramovat přednastavené parametry sondy pro přiblížení k černé díře tak, abych se vyhnula nebezpečnému pásu kosmického prachu a smetí, které by ji zničilo ještě před splněním své mise.

Když jsem byl hotov s programováním a nastavoval jsem již jen čas pro okamžik zahájení sestupu sondy ke Calypso, náhle jsem pochopil, proč mě Mozek S01 nepřitahoval takovou silou, jako při prvním přiblížení k druhé sondě. Nebylo to tím, že by

mě přiblížení k černé díře nějak změnilo. Zapomněl jsem, že Mozek S01 nebyl namodulován na mou duši. Nedocházelo proto k rezonanci, která by nutila mou psýché rozvinout se uvnitř jeho potenciálové pasti.

Dokončil jsem svou práci a nastavil jsem sondu tak, aby ihned začala sestup ke Calypso. Technici na Zemi si brzy uvědomí, že se děje něco podivného se sondou, a, protože neví nic o mé existenci, pokusí se opět nad sondou převzít kontrolu. To už ale bude pozdě.

Odpoutal jsem se od sondy. Kdyby byl Mozek S01 na mě naladěný, pravděpodobně by se mi to nepodařilo, a já bych se musel nedobrovolně vydat se sondou na cestu k černé díře. Kdoví, jak by to tentokrát dopadlo. Možná by mě zase natolik vysála z energie, že bych se zase vrátil v čase. Mohla by mě poslat opět sem a já bych musel opakovaně přeprogramovávat sondu do skonání věků jako Sisyfos tlačil svůj kámen. To se mi opravdu nechtělo.

Ještě z dob studií jsem si vzpomínal na teorém, který říkal, že černá díra nemá vlasy. To znamená, že se v ní nenávratně ztratí všechny informace, které se dostanou pod její horizont událostí. Já jsem však přišel osobní zkušeností na to, že to není pravda – alespoň, co se týká informací zapsaných do kvantových struktur, jako byla moje duše. Jakmile jsem začal ztrácet energii, moje já se začalo rozpínat – svinovat do časoprostoru – vracet se k celku. Tím, jak mi černá díra brala energii, se mé já rozpínalo a unikalo pryč.

Sonda poslušně zamířila k Malé Calypso. Proletěla bez větších problémů nebezpečným koridorem. Ustrnula dostatečně vysoko nad horizontem událostí, aby ji černá díra nepohltila. Pak ji obklopila velká světelná koule, kterou Calypso protáhla do elipsoidu. Světelný závan se prohnal i mým kvantovým tělem. Rozvlnil ho a na chvíli mě dezorientoval. Když jsem se zase vzpamatoval, uviděl jsem, že síla výbuchu odpoutala asteroidy obíhající kolem Malé Calypso a zanechala je rozpadlé v prostoru za ní. Bude muset po nějakou dobu cestovat prostorem sama, než získá nové nebezpečné vazaly. Mise byla splněna. Byl jsem volný.

Pokračování příště.

Podle knihy: [První psychonaut](#).

RYTÍŘI SLAVELONU

Spící princ – pohádka

Rostislav Szeruda

19. Pár dní na zotavenou

„No konečně otevírá oči,“ baron Teodor a královna byli radostí bez sebe, když se podařilo Richarda opět přivést k vědomí. Zatím, co byl pryč, jeho tělo chvíli nehybně leželo, chvíli se křečovitě svíjelo a také občas upadal do stavu strnulosti podobného smrti. To v závislosti na tom, co právě dělal a prožíval.

„Jsem rád, že jsem zpátky,“ pronesl ztěžka Richard. „Už nikdy více.“

„Jak to dopadlo? Zachránil jsi princeznu?“ ptali se překotně Teodor i královna.

„Díky Bohu, se to podařilo. Obávám se však, že ten, kdo slízne smetanu, bude můj drahý bratranec.“

„Jak to?“

Richard jim vyprávěl o všem, co prožil a co se přihodilo. Bez dechu ho poslouchali. Byl to neuvěřitelný příběh.

„Tak a co teď?“ řekl Teodor. Zdálo se, že princ pomohl svým úhlavním nepřátelům více, než by jim mohl pomoci kdokoli jiný.

„Musíme najít krále,“ rozhodla královna. „Snad se mu nic nestalo.“

„To už jsem udělal, když jsem se vracel,“ poznamenal Richard. „Otec se vydal osobně svolat posily – vojsko našich vazalů. Byl však zrazen a zajat loupeživými rytíři, kteří pomáhají knížeti Vladislavovi. Měli za úkol ho zabít, ale nakonec si to rozmysleli. Uvěznili ho a chtějí, aby jim kníže za zabití krále zaplatil více peněz.“

„Tak to musíme krále rychle vysvobodit,“ odhodlaně řekla královna.

„Souhlasím,“ přitakal Teodor. „Myslím, že vím, kdo z mužů knížete Vladislava odchází občas do lesů. Jmenuje se Vincek a není to zrovna přátelský člověk. Bude to zřejmě on, kdo je spojkou mezi loupežníky a knížetem. Budu ho mít stále na očích, a kdyby se chystal na cestu s penězi od knížete, dám vám vědět.“

„Dobře,“ souhlasil Richard. „Doufám, že budu mít pár dnů na zotavenou, a pak se vydám tajně spolu s knížecím poslem za králem a vysvobodím ho.“

Během několika příštích dní se princ Richard snažil dostat do formy. Potřeboval, aby ho jeho vlastní tělo zase poslouchalo. Už neplánoval a ani nechtěl mít žádné dobrodružství jako duch. Věděl, že je to velmi nebezpečné a že jednoho dne by se už třeba nedokázal vrátit. Aby ho nikdo na hradě neobjevil, přestěhoval se tajně s Teodorovou pomocí

do nepoužívané lovecké chaty v podhradí. Tady mohl v klidu cvičit, posilovat a trénovat s mečem.

Cvičení mu šlo kupodivu velmi dobře. Vnitřní síla, kterou objevil a kterou se naučil ovládat při pobytu mimo své tělo, mu nyní umožňovala lépe se svým fyzickým tělem pracovat. Rychleji se také zotavoval. Jeho pohyby byly účelnější. Vyžadovaly méně námahy a energie. Cítil se silnější než kdy dřív. Nebylo to tím, že by mu narostly velké svaly, ale dokázal využít energii celého svého těla a soustředit ji na jedinou věc.

Trénoval souboje s imaginárními soupeři. Představoval si, jak na něho útočí z různých stran. Jeho tělo před jejich útoky optimálně uhýbalo a jeho ruce zasazovaly údery a seky přesně tam, kde cítil nekryté místo útočníka. Když se dříve učil bojovat, reagoval chaoticky na každý útok a chaoticky i útočil. Teď cítil energii svou i útočnickou a dokázal se v jejím víru pohybovat naprosto plynule tak, aby narušil proud negativní energie útočníka a svou energii udržel v harmonii.

„No, princi, z vás jde už opravdu strach,“ poznamenal obdivně Teodor, když mu přinesl jídlo a zprávy z hradu a viděl, jak se Richard před svým domkem ohání mečem, jako by to bylo pírkem.

„Ahoj. Jak se vede?“ pozdravil ho princ a přestal cvičit. „Cítím se už skvěle.“

„To je dobře, princi,“ pochválil ho Teodor. „Budete potřebovat hodně sil. Vincek byl dnes za knížetem. To znamená, že v noci nejspíš vyrazí do lesa.“

„Hm,“ poznamenal Richard při pohledu do košíku s dobrotami, které mu Teodor přinesl, a dal se do jídla. „Co Vilém?“

„Včera večer s princeznou a zbytkem doprovodu dorazil zpět na hrad. Vypadá, jako by přes něj přešlo stádo krav. Je div, že vůbec může chodit.“

„A co Abigail? Je šťastná?“

„Ta září jako sluníčko. Už se nemůže dočkat, až si vezme svého hrdinu. Kníže Vladislav byl tak nadšený, že se mu syn vrátil, a ke všemu jako přemožitel hrozného draka, že dal ihned rozhlásit, že za dvě neděle nechá svého syna korunovat králem.“

„To je tedy opravdu skvělé,“ zasmušil se princ. Zdálo se, že mu právě přestalo chutnat. „To už nebude Vilémovi nic bránit v tom, aby požádal Abigail o ruku.“

„Je to tak, princi,“ přikývl Teodor. „Pokud tomu chcete zabránit, musíte zachránit krále.“

„Máš pravdu,“ přikývl Richard a pustil se znovu do jídla. Při cvičení mu opravdu vyhládlo.

Pokračování příště.

Podle knihy: [Rytíři Slavelonu](#)

Ilustrace: Václav Ráž

PORADNA

Markéta Jurištová

Snová terapie – terapie snem

Moje poradna je jiná, než na jaké jste možná zvyklí. Terapeutem totiž nejsem já, ale vaše nevědomí, které vám terapii poskytuje bezplatně a pravidelně každou noc. Bez této terapie byste dokonce ani dlouho nepřežili. Tak moc je důležitá. Já vám mohu pomoci identifikovat pravděpodobné příčiny konkrétní snové terapie (proč se vám zdá právě to, co se vám zdá), její význam a můžeme se společně pokusit ještě více optimalizovat její působení. (jednoduše, jak využít to, co se vám sen snaží říct... a že se někdy snaží).

Pokud se tedy chcete dozvědět něco více o svých snech, můžete se svěřit mé poradně. Pošlete mi popis děje v konkrétním snu, či snech, nejlepší je zapisovat si je v sérii (několik snů s daty, kdy se vám zdály), ideální je samozřejmě snový deník. Popište také své emoce po probuzení, nakreslete případně obrázek (obrázky). Pokuste se zformulovat své vlastní vysvětlení, ale nenuťte se do něj. Jste pouze zvědaví, co vaše sny znamenají, chcete se naučit jim porozumět, nebo vás něco trápí?

Ukázky analýz můžete najít na stránkách webového magazínu aboutdreams.cz. Tyto analýzy nejsou ale přepisem komunikace. S každým jednotlivcem individuálně jeho sen rozebírám a své závěry konfrontuji, protože snící sám je vlastně dešifrovacím klíčem.

Pokud se rozhodnete využít mé poradny, pište na emailovou adresu: jurimarki@gmail.com.

Závěrem

Jestli vás tento časopis zaujal a rádi byste s námi spolupracovali, podělili se o vaše postřehy, názory, zkušenosti či neobvyklé zážitky, neváhejte nás kontaktovat na mailové adrese:

quantum.psyche@seznam.cz

Najdete nás také na:

<https://www.szerudashop.cz/> (e-shop, blog)

<https://www.facebook.com/R.Szeruda/>

<https://www.facebook.com/groups/kvantovaduse>

<https://www.instagram.com/lucidnisen/?hl=en>

<https://www.aboutdreams.cz/>

Pokud vás nějaké téma z našeho časopisu zaujalo, můžete nám napsat a my se pokusíme odpovědět na váš dotaz v nějakém z dalších čísel. Bude-li váš dotaz více osobní a nebudete chtít, abychom vám odpověděli skrze časopis, napište nám a můžeme si domluvit konzultaci on-line.

Chcete-li nám poslat nějaký osobní příspěvek na uveřejnění, prosím, udělejte to. Příspěvek posoudíme a pokud se bude hodit do našeho časopisu, rádi ho uveřejníme.

Máte-li zájem se podílet na přípravě časopisu, napište nám a můžeme navázat spolupráci.

Můžete se s námi také spojit, budete-li mít zájem inzerovat nějakou vaši službu či produkt v našem časopise.

Tento časopis nabízíme svým čtenářům ke stažení zdarma. Přesto, aby tento časopis mohl vycházet, je pro nás důležitá vaše podpora, a to i finanční.

Jak nás můžete podpořit?

1. Platbou 57 Kč nebo 157 Kč na QR kódy:

QR platba
57 Kč

QR platba
157 Kč

2. Kupte si nějakou z e-knih z e-shopu www.szerudashop.cz.

Doufám, že budeme schopni postupně zvyšovat kvalitu tohoto časopisu a poskytovat vám, našim čtenářům zajímavé a užitečné informace.

Předchozí čísla časopisu naleznete zde:

